

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 11. srpna 2022 v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ladislavy Lužanové a přísedících JUDr. Barbory Zahálkové a Marie Šilhavé

takto:

Obžalovaný

J. Š.

narozený [redacted] v Berouně, extruderista, trvale bytem [redacted] [redacted] okres Kladno,

je vinen, že

v blíže neurčené době začínající před 3. 8. 2020 až do 5. 9. 2020 v místě společného bydliště v rodinném domě na adrese [redacted] v obci [redacted] soudní okres Kladno, opakovaně prudce třešl s tělem poškozeného nezletilého Š. Š., nar. [redacted], kdy poškozeného držel za trup a při prudkém pohybu dolních končetin směrem vzad došlo k poruše nezralé kostní tkáně poškozeného, tímto jednáním způsobil poškozenému zlomeninu dolního konce pravé holenní kosti bez posunku úlomků, zlomeninu pravé lýtkové kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti bez posunku úlomků, zlomeninu levé stehenní kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti bez posunu úlomků, zlomeninu dolního konce těla levé holenní kosti bez posunu úlomků, drobné úlomky dolního konce levé lýtkové kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti, nalomení 4. nártní kůstky levé nohy bez posunu úlomků, dále násilným uchopením poškozeného za pravé zápěstí způsobil poškozenému zlomeninu pravé vřetenní kosti v místě přechodu těla a dolního konce bez posunu úlomků, zlomeninu pravé loketní kosti v místě přechodu těla a horního konce kosti bez posunu úlomků, dále přímým působením tupého násilí o velké intenzitě na nos poškozeného způsobil poškozenému zlomeninu hrotu nosních kůstek a působením tupého násilí o velké intenzitě do oblasti levé klíční kosti tlakem na klíční kost nebo pevným držením trupu při třesení dítětem zlomeninu pravé klíční kosti, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Příbylová

uvedená zranění vyvolávala u poškozeného bolestivé vjemy při dotyku i pasivní zátěži po dobu nejméně dvou týdnů od vzniku zlomenin a běžný způsob života poškozeného byl omezen opakujícími se bolestmi a následným znehybněním obou dolních končetin sádrovými obvazy po dobu pěti týdnů,

tedy

týral osobu, která byla v jeho péči, čin spáchal zvlášť surovým a trýznivým způsobem,

čímž spáchal

zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odstavec 1, odstavec 2 písm. a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 198 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **30 (třiceti) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyř)let**.

Podle § 82 odstavec 3 trestního zákoníku ve spojení s § 48 odstavec 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá povinnost, aby v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČO 411 97 518, sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, škodu ve výši 52 605 Kč, včetně úroků z prodlení jdoucího ode dne právní moci rozsudku ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný J. Š. v přípravném řízení i řízení před soudem popřel, že by se dopustil stíhaného jednání. Nedokáže si vysvětlit, jak Š. přišel ke zjištěným zraněním, je si však jistý tím, že je on nezavinil. Sám si žádného poranění na jeho těle nevšiml. Připustil, že na jeho těle našli s manželkou několikrát modřiny, avšak je si jistý tím, že modřiny nevznikly jeho vinou. Možná, že se synem někdy hruběji manipuloval, ale ne v úmyslu mu ublížit. Nikdy děti neuhodil, neviděl ani, že by je uhodila jeho manželka. Byl si jistý, že se synem manipuluje správně. Popřel, že by syna vyhazoval při hře do vzduchu nebo že by jej držel za hrudník pod pažemi a dělal s ním kyvadlový pohyb. Pokud se synem hrál tzv. na letadlo, měl svou pravou rukou na zádech syna, který měl hlavičku opřenou o jeho pravý loket, levou ruku držel mezi Š. nohama. Někdy se stalo, že vyndával syna z dětské postýlky a synovi se zaklínala nožička mezi příčkami, pak se snažil ho opatrně vyndat. Jednou se mu vysmekl z ruky, když vyndával hračku z postýlky. Někdy se stalo, že se Š. rozplakal, když si s ním hrál, byl však plativější a občas rozmrzelejší. Uvedl také, že v létě manželce Š. spadl po koupání z pračky na zem, tím si vysvětluje vznik zlomeniny nosních kůstek. Lékařské ošetření v tomto případě pro syna však nevyhledali, byť obžalovaný uváděl, že se po tomto pádu syn choval jinak. Obžalovaný rovněž podrobně popsal svůj vztah k nyní již bývalé manželce, okolnosti vzniku jejich manželství a vyjádřil se i k okolnostem početí obou dětí. V přípravném řízení obžalovaný poukázal také na to, že mu manželka po seznámení řekla o tom, že v minulosti trpěla velkými psychickými onemocněními, že se sebeпоškozovala a byla hospitalizována v psychiatrické léčebně v Bohnicích, v hlavním líčení však uvedl, že se to dozvěděl až později, prakticky až ze znaleckého posudku. Poukázal rovněž na to, že

v době, kdy podstupovala hormonální léčbu, pozoroval u ní změny v tónu hlasu a dovozuje, že léčba mohla skrývat její přirozenou povahu. Uváděl rovněž, že manželka neovládala péči o děti, byť se snažil jí pomáhat i v domácnosti, byla hysterická, zmatkovala, ve vzteku po něm házela věci, přirazila mu hlavu mezi dveře, chtěla, aby před ní schovával nože a nechtěla, aby se stýkal se svou rodinou. Pomáhal jí především v jarních a letních měsících 2020, kdy byl čtyři měsíce v pracovní neschopnosti. V srpnu pak nastoupil do zaměstnání, kde měl velice náročné dvanáctihodinové směny ve velkém cyklu, což ho hodně zaskočilo. Svou nynější situaci řeší s duchovními i s exorcisty, rovněž s Uníí otců, vyhledal psychologickou a psychiatrickou pomoc.

2. Svědkyně M. Š. v přípravném řízení i v hlavním líčení vypověděla, že vzhledem k jejím zdravotním problémům byly obě děti počaty uměle. Obžalovaný se toho sám nechtěl účastnit, dal jí ale k umělému oplodnění svolení s tím, že děti přijme za své, i když nebudou biologicky jeho. Po narození dcery R. bylo jejich manželství celkem normální, obžalovaný se snažil, i když chodil do práce. S dcerou jí pomáhal, vykoupal ji nebo s ní šel na procházku. V době druhého těhotenství už měli v manželství problémy, které se prohloubily po přestěhování do domu v . Obžalovanému vadilo, že se věnuje dceři a že na něj nemá tolik času, jako dřív. Po přestěhování jí obžalovaný už s ničím nepomáhal, i když jí bylo špatně, byla na rizikovém těhotenství. Ještě před narozením syna skončil obžalovaný v zaměstnání, a v té době začal být jejich vztah špatný. Obžalovaný jí pořád něco vyčítal a urážel se, ani v době, kdy byl s dcerou venku na dvorku, byl jen na telefonu, dcery si nevšímal a nekomunikoval s ní. Několikrát dceru vylekal tím, že ji z ničeho nic vytrhl z její činnosti a odnesl, kam on chtěl, a ona se ho pak bála. Občas se stalo, že obžalovaný šel dceru koupat, a ta hrozně plakala, a když tam svědkyně přišla, obžalovaný ji poslal pryč s tím, že ona dceru rozrušuje. Pokud jde o syna Š., opakovaně se stávalo, že když ho obžalovaný v ložnici, slyšela přes chůvičku, jak syn pláče. Když se pak obžalovaného ptala, co se stalo, odpovídal jí, že je chlap a že ho jen špatně nebo silněji chytil. To se v poslední době stávalo často, musela si syna vždy vzít k sobě, protože byl k neutěšení. Nechtěla, aby obžalovaný syna přebaloval, neboť vždy křičel bolestí. Ani dcera R. posléze nechtěla za obžalovaným chodit. Jednou slyšela výkřik, když byla R. s obžalovaným na dvorku, svědkyně se zeptala obžalovaného, co se stalo, on odpověděl, že nic. Poté si svědkyně všimla modřin od prstů na krku R., obžalovaný jí to vysvětlil tím, že dceru chytil za krk. Když se pohádali, byl obžalovaný agresivní, jednou strčil do R. stojící na posteli, až upadla a plakala. Při jedné hádce obžalovaný kopnul i do ní. Svědkyně také uvedla, že zranění Š. si všimla dne 5. 9. 2020 dopoledne, když asi dva dny předtím byl protivný a kňoural v postýlce, a ona si myslela, že mu rostou zoubky. Když ho však toho dne svlékla, zjistila, že má pravou nohu oteklou a zarudlou, celkově byl apatický a ani se nepohnul. Proto s ním jela do nemocnice. Když se pak z nemocnice se synem vrátila, ptala se obžalovaného, proč jim ubližoval, na což jí odpověděl, že dceru strašil, a že když se se svědkyní pohádali, svíraly se mu pěsti a drcnul do dětí. Vypověděla také, že už v minulosti si všimla modřin na synově těle, pokaždé to říkala obžalovanému a on sliboval, že bude citlivější. Modřiny měla i dcera, například poté, co jí obžalovaný obouval, což jí vysvětloval tím, že je chlap, že má víc síly, a proto je hrubší. Uvedla, že děti nikdy nebyly o samotě s nikým jiným než s ní nebo s obžalovaným, jen jednou byl syn s obžalovaným a jeho matkou na procházce. Syn byl plačtivější, měl ekzém, je alergik, proto jeho plačtivost přisuzovala těmto onemocněním a problémům s větry. Obžalovaný býval se synem sám pouze v ložnici, a pokud syn plakal, vždy přiběhla. Svědkyně rovněž připustila, že dlouhodobě trpí depresemi, léčí se s nimi, že se v mládí pokusila o sebevraždu. O tom obžalovaný věděl již před sňatkem.
3. Svědek M. Ch. vypověděl, že je farář místní farnosti, zná obžalovaného i svědkyni Š., připravoval je na manželství a řešil s nimi přípravy na svatbu a poté i křest dcery. Obžalovaného vídal s dcerou, naposledy před jejich stěhováním, nevšímal si, že

by se dělo něco zvláštního. Obžalovaný pak za ním přišel někdy v dubnu nebo v květnu 2020 s tím, že se děje něco v jeho manželství, že se v rodině nakupily problémy, když proběhlo stěhování a narození syna Š[REDAKOVANÉ]. Na obžalovaného byl kladen velký tlak, snažil se manželce pomáhat s dětmi i domácností, zároveň však chodil do práce. Také skutečnost, že neproběhl křest syna, byl pro svědka znakem toho, že se tam něco děje. Posléze ho obžalovaný vyhledal v září 2020, kdy mu řekl, že od něj manželka odešla i s dětmi. Od té doby s ním intenzivně pracuje, jsou v pravidelném kontaktu. Někdy v září nebo v říjnu 2020 mu obžalovaný sdělil, že děti byly v nemocnici. Po zahájení vyšetřování mu obžalovaný řekl, že nejspíš syna nešikovně uchopil. Obžalovaného zná čtyři roky, nepůsobí na něj jako agresivní osoba, naopak jako člověk vyrovnaný, ze stránky duchovního nevidí žádný rozkmit.

4. Svědkyně M[REDAKOVANÉ] V[REDAKOVANÉ], matka M[REDAKOVANÉ] Š[REDAKOVANÉ], v přípravném řízení i v hlavním líčení shodně uvedla, že rodinu své dcery navštěvovala pravidelně. Od března 2020 jezdila za nimi se svou partnerkou do domu v [REDAKOVANÉ] asi tak dvakrát týdně. Vypověděla, že v té době se obžalovaný o děti nestaral, dcera R[REDAKOVANÉ] k němu vůbec nechtěla, syn Š[REDAKOVANÉ] u něj plakal nebo spíš křičel. Nevšimla si žádného zranění na dětech ani toho, že by obžalovaný dětem ubližoval, jen zaregistrovala modřiny na krku R[REDAKOVANÉ] a toho, že se děti obžalovaného bojí. Když byly R[REDAKOVANÉ] 2 roky a obžalovaný ji chtěl k telefonu, ta při zaslechnutí jeho hlasu ve sluchátku začala plakat a telefon odhodila, nebo když si hrála a obžalovaný jen kolem ní prošel, utekla ke své mamince, podle ní se obžalovaného bojí. Obžalovaného se na to ptala, ale on ji odbyl. V srpnu 2020 zaregistrovala, že obě děti víc pláčou, Š[REDAKOVANÉ] křičel, ale přičítala to tomu, že mu začínají růst zoubky. Křičel také vždy, když ho vzal obžalovaný do ruky. R[REDAKOVANÉ] nechtěla sama chodit do dětského pokojíčku. Svědkyně rovněž vypověděla, že jí telefonovala dcera M[REDAKOVANÉ], že Š[REDAKOVANÉ] má nateklou nožičku a že chtěla po obžalovaném, aby s nimi jel do Motola, ten to však odmítl. Podle jejího názoru rodina fungovala zvláště, obžalovaný s nimi nechtěl nikam chodit, netrávili spolu volný čas.
5. Svědkyně N[REDAKOVANÉ] P[REDAKOVANÉ], partnerka M[REDAKOVANÉ] V[REDAKOVANÉ], potvrdila, že s partnerkou se pravidelně stýkaly s M[REDAKOVANÉ] Š[REDAKOVANÉ] a obžalovaným, pravidelně se navštěvovali. Pokud byla ona pracovně zaneprázdněna, jezdila k nim její partnerka sama. V době, kdy ještě bydleli v Kladně, navštěvovala je zhruba jednou týdně, poté, co se odstěhovali do [REDAKOVANÉ], jezdily tam 2x až 3x do týdne pomáhat s dětmi a vozily jim nákupy. Uvedla, že nikdy neviděla, že by obžalovaný dětem ublížil, ale viděla, že se ho bály. R[REDAKOVANÉ] před ním utíkala, křičela, nechtěla k němu. Všimla si modřin na R[REDAKOVANÉ] krku. M[REDAKOVANÉ] Š[REDAKOVANÉ] jim telefonovala, že R[REDAKOVANÉ] obžalovaný chytil za krk a strčil ji, že nechťel, aby to komukoli říkala. Na Š[REDAKOVANÉ] žádné poranění neviděla do té doby, než byl hospitalizován. Po narození Š[REDAKOVANÉ] si obžalovaný vzal otcovskou dovolenou, poté byl několik měsíců na nemocenské. V té době však nepomohl s ničím v domácnosti, nepomáhal ani s dětmi. Už v době druhého těhotenství M[REDAKOVANÉ] obžalovaný říkal, že se na dítě netěší, vadilo mu, že se M[REDAKOVANÉ] věnuje dětem a ne jen jemu. Podle jejího názoru obžalovaný zacházel s dětmi zle ze vzteku, aby ublížil svojí manželce.
6. Svědkyně M[REDAKOVANÉ] Š[REDAKOVANÉ], matka obžalovaného, jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení svého práva nevypovídat nevyužila. Vypovídala o tom, jak se obžalovaný seznámil s M[REDAKOVANÉ], že ji velice překvapilo, že krátce nato byla M[REDAKOVANÉ] v jiném stavu a poté uzavřeli manželství. Navštěvovala je zhruba jednou do měsíce, obžalovaný jí říkal, že je M[REDAKOVANÉ] unavená a potřebuje klid. Návštěvy trvaly dvě, tři hodiny, jen jednou u nich přespala. Po narození Š[REDAKOVANÉ] u nich byla až v dubnu, kdy mu byl měsíc a půl. Návštěvy domlouvala se synem. Snacha se vždy snažila, aby v domácnosti i ohledně dětí bylo všechno v pořádku, k dětem se chovala dobře. Stejně tak její syn se choval k dětem dobře. Š[REDAKOVANÉ] uspával, byl k němu něžný, Š[REDAKOVANÉ] se v jeho náručí vždy uklidnil. Obžalovaný jí posílal videa, jak Š[REDAKOVANÉ] uspává, protože děti moc neviděla. Jednou si všimla modřiny na čele R[REDAKOVANÉ], že upadla. Asi tři dny předtím, než byl Š[REDAKOVANÉ] hospitalizován, byla u nich na návštěvě.

Obžalovaný jí říkal, že Š. je mrzutý, že hodně poplává. Byli s ním na procházce, Š. držela na klíně, byl spokojený, neplakal. Žádných zranění si nevšimla. Svědkyně rovněž uvedla, že ji zarazilo, když M. o dětech mluvila tak, že jsou to jenom její děti. O tom, jak byly obě děti počaty, se pak dozvěděla od obžalovaného až v prosinci 2020, když od něj M. s dětmi odešla. Nevysvětlil, proč jí to neřekl dřív, ona ani vysvětlení nežádala. Podle ní neměl obžalovaný s manželkou žádné problémy v soužití, k dětem měl velice vroucný vztah, obě miloval a děti měly rády jeho. Podle ní obžalovaná má nastaveny hodnoty života tak, že by neúmyslně, natož úmyslně neublížil žádnému člověku, natož malému dítěti, kterého považoval za svého syna. Nepovažuje ho za agresivního ani výbušného. Dokázal se postarat i o svou mentálně postiženou sestřenicí.

7. Svědkyně D. K. vypověděla shodně v přípravném řízení i v řízení před soudem, že M. S. zná asi čtyři roky, obžalovaného zná od doby, kdy s ní začal chodit a posléze se stal jejím manželem. Obžalovaný se po narození dcery R. změnil, přišlo jí, že to nezvládal, bylo toho na něj moc. Obžalovaný býval podrážděný a s manželkou se hádali, poté se to uklidnilo. K R. se obžalovaný nechoval zle nebo negativně, spíš nijak, jako k cizímu dítěti. Po přestěhování do domu v. se začal vztah obžalovaného s manželkou zhoršovat, i když sama nikdy partnerské neshody nevnímala, před ní se nehádali ani si nevyměňovali názory. Narodil se Š., obžalovaný přišel o práci. Svědkyně uvedla, že jí přišlo, že se obžalovanému moc pracovat nechťelo. Už když byla M. těhotná, uvolňoval se z práce z důvodu ošetřování člena rodiny, i když to nebylo potřeba. Své manželce nepomáhal, i když toho na ní bylo moc, ve většině případů musela všechno dělat sama. Když k nim svědkyně přijela na návštěvu, měl obžalovaný k dětem neutrální přístup. Nikdy si nevšimla na dětech nějaké poranění, ale viděla, že Š. začal plakat poté, co si ho obžalovaný vzal do náruče, byl to takový zvláštní pláč, jako by ho obžalovaný více zmáčknu, ale měl celkově takové plativější období, tak tomu nepřikládala nějakou váhu. Jednou k ní přijela na návštěvu M. i s dětmi, když přišel domů přítel svědkyně, R. začala plakat a bála se, že je tam přítomen muž. M. jí jednou řekla, že obžalovaný víc chytil R. za krk a ona tam pak měla modřinu. Sama si nevšimla, že by se děti obžalovaného bály. Svědkyně dále uvedla, že si psala s M. v době, kdy byla se Š. v nemocnici, vypadala v šoku z toho, co se vyšetřeními zjistilo, a bylo jí líto, že si ničeho nevšimla dříve. M. říkala, že neví, že by Š. někdo ubližoval, na nikoho neházela vinu.
8. M. Š. teta obžalovaného, jako svědkyně rovněž nevyužila svého práva nevypovídat a uvedla, že jí obžalovaný pomáhal s dcerou, která má střední mentální retardaci, staral se o ni, když byla malá, jezdil s ní a s jejím synem na výlety k babičce. Jejím dětem se věnoval, měl s nimi trpělivost. Jeho manželku viděla jen dvakrát, před svatbou a na pohřbu otce obžalovaného. Od obžalovaného se dozvěděla, že k nim nechťela jezdit. Obžalovaný ji po dobu manželství navštívil občas, sám, jen na pár minut. Jeho děti nikdy neviděla. Začal ji znovu navštěvovat až v únoru 2021, kdy jí sdělil, že s manželkou nejsou půl roku, že Š. bylo ublíženo, že měl zlomeniny.
9. Svědkyně Mgr. K. K. vypověděla, že obžalovaný v listopadu 2020 vyhledal její pomoc v psychologické a rodinné poradně, protože se dostal do tíživé situace poté, co jej opustila manželka s dětmi. Bylo to pro něj velmi bolestné a vůbec netušil, co se odehrálo, proč vlastně odešli, klíčové pro něj bylo navázat znovu komunikaci se svou ženou. Zmínil se také o tom, že syn byl hospitalizován, že je podezření na ublížení na zdraví toho malého, ale spíš se vyjadřoval tak, že neví, jak se to mohlo stát, že zpytoval svědomí, jestli nebyl moc hrubý, že si není jistý, jestli umí zacházet s miminky, že by něco provedl. V tom se u něj ukazovala vnitřní nejistota. Nosným tématem však bylo vyznat se v tom, co jsem já, jak vnímám sám sebe, jaké mám schopnosti a dovednosti, co mi říkají ostatní. Tématem nebylo, co se mohlo stát synovi.

10. Svědkyně **Mgr. E. K.**, která pracuje jako psycholog a terapeut v dětském centru Thomayerovy nemocnice, vypověděla, že k ní byla R. Š. odeslána kolegyní z dětského centra na základě vyšetření, z něhož vyplynula potřeba terapie, a pracuje s ní doposud. V době prvního vyšetření byly R. tři roky, nebyla proto schopna sdělit, co prožila. Zpočátku byla velmi bázlivá, dlouho trvalo, než si vybudovaly pro terapii potřebný vztah. Za poslední dobu udělala velký pokrok ve vývoji, v řeči, lépe spí, není tak ustrašená. Co způsobilo její stav, nelze jednoznačně určit i s ohledem na její věk. Od počátku však bylo patrné, že jí jsou nepříjemné mužské postavy, vykazovala znaky separační úzkosti. Slovo táta bylo pro ni nepříjemné, hovoru na otce se vyhýbala, při hře mužská postava vůbec nefigurovala nebo ji dávala pryč z domečku. V současné době došlo v tomto směru ke zlepšení. Vztah R. s matkou je velmi vřelý, svědkyně nezaznamenala žádnou poruchu, s bratrem má hezký sourozenecký vztah.
11. Svědkyně **PhDr. M. H.** uvedla, že jako psycholog v Thomayerově nemocnici vyšetřovala poškozeného S. Š. i jeho sestru R. Vývoj R. byl mimo běžný rámec, vývojová dysfázie smíšeného typu – odchylka v řečových dovednostech, které se řeší na klinice logo, a odchylky týkající se jejího emočního prožívání, sociálního stahování, které byly důvodem další terapie. R. vykazovala znaky posttraumatu. Jeho příčinou bývá většinou nějaký traumatický zážitek, traumatická zkušenost buď jednorázového charakteru, nebo může jít o sérii traumatických zkušeností, které jsou pro dítě přetěžující. U Š. vzhledem k jeho věku terapie nařízena nebyla. Svědkyně rovněž uvedla, že ji obžalovaný dvakrát oslovil, chtěl navázat spolupráci, na základě čehož mu nabídla dva termíny. Ani na jeden termín nereflektoval, neomluvil se.
12. Svědek **MUDr. K. Z.** vypověděl, že je dlouholetý kamarád obžalovaného, byl mu svědkem na svatbě. Poté v kontaktu nebyli až do doby, kdy jej obžalovaný na začátku října oslovil se žádostí o schůzku, že má nějaké problémy. Tak se dozvěděl o hospitalizaci Š. a důvodu této hospitalizace, kterou v té době přičítal i náhodnému vzniku zlomeniny, později se dozvěděl i o zjištěném rozsahu jeho poranění. Poté se rozsáhle a podrobně vyjadřoval k tomu, jakým způsobem mu obžalovaný referoval o svém manželství, o své manželce, a zejména o svých závěrech a spekulacích o tom, jak mohlo k poranění Š. dojít. Také tento svědek vypověděl, že obžalovaný s ním omezil kontakty v době trvání jeho manželství, což mu obžalovaný později vysvětloval tím, že to nechtěla jeho manželka.
13. Svědkyně **P. P.** vypověděla, že svědkyni M. Š. zná od roku 2011, nějaký čas spolu bydlely, a to do roku 2015, kdy M. ukončila studium. M. byla pokřtěna v dospělosti, svědkyní byla její kmotrou. V době jejího manželství byly spolu v kontaktu málo, obžalovaného svědkyně viděla jen asi třikrát. Je jí známo, že byla v minulosti léčena na psychiatrii, že začátku zaznamenala u ní tendence k sebepoškozování, to potom hodně utichlo, hodně jí pomohlo, že začala studovat a že by mohla dělat smysluplnou práci, která ji baví. Pokud u ní došlo k výkyvu emocí, bylo to spíš do smutku.
14. Svědkyně **V. Č.**, teta obžalovaného, vypověděla, že obžalovaný u ní bydlel před tím, než se oženil, a bydlí u ní i v současné době. V době trvání manželství byla u něj na návštěvě asi dvakrát, vždy zhruba 4 měsíce po narození dětí, návštěvy trvaly chvíli, zdálo se jí, že je všechno v pořádku. Až když byl Š. hospitalizován, jim obžalovaný řekl, že měl zlomenou nohu a že neví, co se stalo, že M. nechtěla, aby s ní jel, později pak že Š. měl mnohočetné zlomeniny. Bavili se o tom, jak to dítě ke zlomeninám přišlo, probírali to, obžalovaný z toho byl špatný, říkal, že snad není možné, aby měl takovou sílu, aby mu to zlomil, když ho vyndával z postýlky a on měl nohu ve žbrdlíčkách postýlky, ostatní si nedovede vysvětlit. S jejími dětmi obžalovaný vycházel vždy dobře.
15. Při vyšetřovacím pokusu, který je zaznamenán jednak v protokolu, jednak videozáznamem, obžalovaný demonstroval, jakým způsobem držel nezletilého syna a jak s ním manipuloval.

16. Z lékařských zpráv bylo zjištěno, že dne 5. 9. 2020 navštívila M. [REDACTED] Š. [REDACTED] s poškozeným Š. [REDACTED] Š. [REDACTED] Fakultní nemocnici v Motole pro zvýšenou teplotu a brečení poškozeného, křiku při chování v náruči a otoku pravé dolní končetiny. Následnými vyšetřeními poškozeného byla na jeho těle zjištěna zranění různého druhu a stáří, a to konkrétně otok a zatuhnutí pravého bérce od kolene po celé lýtko ke kotníku, příčná zlomenina horního konce pravé holenní kosti vpravo, zlomenina dolního konce pravé holenní kosti bez posunu úlomků, hojící se zlomenina pravé vřetenní kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti bez posunu úlomků, hojící se zlomenina pravé loketní kosti v místě přechodu těla a horního konce kosti bez posunu úlomků, zlomenina pravé lýtkové kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti bez posunu úlomků, zlomenina levé stehenní kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti bez posunu úlomků, zlomenina dolního konce těla levé holenní kosti bez posunu úlomků, drobné přihojující se úlomky z dolního konce levé lýtkové kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti, zlomenina hrotu nosních kůstek, hojící se nalomení 4. nártní kůstky levé nohy bez posunu úlomků a zlomenina pravé klíční kosti.
17. Z odborného vyjádření podaného dne 2. 12. 2020 MUDr. M. [REDACTED] K. [REDACTED] Ph.D. vyplývá, že na základě rentgenových snímků celého skeletu poškozeného, které byly pořízeno v době od 5. 9. do 9. 9. 2020, došlo ke zlomeninám vyjmenovaným ve výroku tohoto rozsudku, přičemž vyhodnocením rentgenových snímků lze stanovit dobu vzniku zlomeniny střední části levé holenní kosti před datem 3. 8. 2020, dobu vzniku zlomeniny dolní části pravé kosti vřetenní před datem 23. 8. 2020 a dobu vzniku zlomeniny horní části pravé kosti holenní a dolní části levé kosti stehenní v rozmezí od 26. 8. 2020 do 5. 9. 2020.
18. Ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a z výpovědi znalkyně MUDr. Olgy Plockové Tatičové vyplývá, že zranění poškozeného spočívající ve zlomenině dolního konce pravé holenní kosti bez posunku úlomků, zlomenině pravé lýtkové kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti bez posunku úlomků, zlomenině levé stehenní kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti bez posunu úlomků, zlomenině dolního konce těla levé holenní kosti bez posunu úlomků, drobných úlomcích dolního konce levé lýtkové kosti v místě přechodu těla a dolního konce kosti a nalomení 4. nártní kůstky levé nohy bez posunu úlomků byly způsobeny násilným jednáním, k němuž typicky dochází při prudkém třesení tělíčkem dítěte do dvou let věku, které pachatel obvykle drží za trup, při čemž při prudkém pohybu dolních končetin směrem vzad dochází k poruše – zlomeninám nezralé kostní tkáně dítěte. Obžalovaným uváděný původ zranění poškozeného, tj. zaklíněním jeho nožičky mezi příčky dětské postýlky, označila znalkyně za nepřijatelný. Zranění poškozeného spočívající ve zlomenině pravé vřetenní kosti v místě přechodu těla a dolního konce bez posunu úlomků a ve zlomenině pravé loketní kosti v místě přechodu těla a horního konce kosti bez posunu úlomků bylo způsobeno násilným uchopením poškozeného za pravé zápěstí. Zranění poškozeného spočívající ve zlomenině hrotu nosních kůstek bylo způsobeno přímým působením tupého násilí o velké intenzitě na nos poškozeného, přičemž se mohlo jednat o úder do nosu, silný tlak či intenzivní náraz obličejem do tupého předmětu, vzhledem k věku dítěte však muselo jít o prudký náraz asistovaný jinou osobou. Zranění poškozeného spočívající ve zlomenině pravé klíční kosti bylo způsobeno tupým násilím o velké intenzitě do oblasti levé klíční kosti tlakem na klíční kost nebo pevným držením trupu při třesení poškozeným. Všechna poranění lze pak označit jako poranění vzniklá v rámci syndromu týraného dítěte. Každé ze zjištěných zranění se při jeho vzniku projevilo bolestí zraněných míst, vzhledem k věku poškozeného mohl kontakt s místy zlomenin vyvolávat bolestivé vjemy a pláč poškozeného po dobu asi dvou týdnů od vzniku zlomenin, tyto se mohly více projevovaly za situace, kdy poškozený byl případně uchopen v podpaží a pasivně stavěn na nožičky. Bolestivost se projevovala při dotyku, manipulaci s končetinami či pasivní zátěži zraněné končetiny po dobu nejméně dvou týdnů

po jejím vzniku. Běžný způsob života poškozeného byl omezen opakujícími se bolestmi po blíže neurčenou dobu, znehybněním obou dolních končetin sádrovými obvazy po dobu necelých pěti týdnů. Ze znaleckého posudku dále vyplynulo, že u poškozeného Š. nebyly zjištěny žádné chorobné, metabolické, genetické ani jiné změny, které by vedly ke zvýšené lámavosti kostí. Výsledky příslušných vyšetření byly zcela v normě a odpovídaly věku poškozeného.

19. V průběhu řízení byli přibráni ke zkoumání psychického stavu obžalovaného znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, MUDr. Vlastimil Tichý a PhDr. Jiří Klose, Ph.D. Z písemného znaleckého posudku, který v hlavním líčení též za spoluznalce stvrdil MUDr. Tichý, bylo zjištěno, že obžalovaný netrpí a v době spáchání činu netrpěl duševní poruchou. Intelekt obžalovaného je v pásmu průměru, jeho osobnost je akcentovaná, s rysy emoční a afektivní nestability, s rysy nevyzrálosti, se sníženou frustrační tolerancí a impulzivní reaktivitou v zátěži. Motiv činu, pokud mu bude prokázán, vycházel z jeho osobnostních rysů a jeho zkratkové reaktivity. Jeho schopnosti rozpoznávací byly zcela zachovalé, schopnosti ovládací pak byly sníženy částečně, forenzně nepodstatně, a to vlivem akcentované osobnosti. Úroveň intelektových, rozumových dispozic se u něj celkově pohybuje v pásmu průměru, kognitivní, pozornostní, paměťové a exekutivní funkce a mentální dispozice v jednotlivých funkcích paměti, tj. vstřípivost, udržení i znovuvybavení, jsou dostatečně spolehlivé, nevykazují hrubou psychopatologii. Psychologickým ani psychiatrickým vyšetřením nebylo prokázáno organické poškození těchto funkcí a jeho případný vliv na vnímání, jednání a chování obžalovaného. Nebyly zjištěny žádné projevy duševní choroby nebo forenzně podstatné duševní poruchy či obdobný klinický stav. Osobnost obžalovaného je akcentovaná, emočně nestabilní, s rysy nevyzrálosti. Emočně je nevyvážený, afektivně labilní, v zátěži se sníženou úrovní frustrační tolerance, se sklonem k impulzivní, dráždivé reaktivitě. V sociální oblasti je nedostatečně ukotven v primárních vztazích. Má slabě rozvinuté vyšší city, vykazuje tendence k sebeprosazení, k dominanci, s projevy vzdorovitosti, nekooperativnosti, se zvýšenou podezíravostí. Obecná věrohodnost obžalovaného je mírně snížena, nikoli však vymizelá, a to vlivem akcentované osobnosti. Převažuje emocionalita, katathymní rozhodování a situační afektivita, je tak zvýšen sklon ke zjednodušování, bagatelizaci a přesunu viny. Prožité události jsou prezentovány s prvky mírného zkreslení, v soulase s osobnostní strukturou a současnou situací.
20. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, vypracovaného Ústřední vojenskou nemocnicí v Praze k duševnímu stavu svědkyně M. Š., který v hlavním líčení stvrdila Mgr. D. D., vyplynulo, že M. Š. netrpí ani netrpěla duševní poruchou ve vlastním slova smyslu nebo duševní poruchou obdobného forenzního významu, tj. psychotického charakteru, narušující její kontakt s realitou. Je u ní přítomna emočně nestabilní porucha osobnosti, s hůře regulovanou emotivitou, s pohotovostí k anxióznímu prožívání. Posuzovaná je submisivní, introvertovaná, se sníženým sebehodnocením a sebeúctou, její sebepojetí je narušené. Ve vztazích k druhým lidem je přizpůsobivá, konformní, v sociálních interakcích spíše ostýchavá. Její intelekt celkově je v pásmu průměru s převahou v performační složce. Anamnesticky byl u ní zjištěn dysharmonický vývoj osobnosti, přítomno sebeпоškozování, až došlo k rozvoji do emočně nestabilní poruchy osobnosti. Na základě analýzy procesů vnímání, myšlení, paměti, emotivity a celkové struktury osobnosti je její obecná věrohodnost snížena. Schopnost správně vnímat je zachována, výpověď však může být zkreslena emočními mechanismy. Kvalita konkrétního popisu jednotlivých událostí odpovídá s vysokou pravděpodobností spíše paměťové reprodukci, nicméně celková specifická věrohodnost je snížena vzhledem k jejím osobnostním rysům, kdy vnímání a následné zpracování a popis jednotlivých událostí může být zkresleno vlivem katathymního uvažování vzniklým její nedostatečnou afektivní stabilitou a sníženou schopností regulace emotivity s vlivem na racionální zpracování informací.

21. Když soud zhodnotil shora rozvedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu, dospěl k závěru, že tyto důkazy jsou dostatečným podkladem pro rozhodnutí soudu a že jimi bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že nezletilý Š. utrpěl poranění, která jsou vyjmenována ve výroku tohoto rozsudku, přičemž jde o zranění rozsáhlá, velmi bolestivá. Tato zranění byla objektivně zjištěna vyšetřením nezletilého. Ze znaleckého posudku znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství pak vyplývá, že poranění byla různého stáří, docházelo k nim po nejméně po dobu jednoho měsíce před hospitalizací poškozeného. Z fotografií postýlky nezletilého je patrné, že v prostoru nohou ležícího dítěte je polstrování, které vylučuje, aby poranění poškozeného vznikla zaklíněním nohy dítěte v žebrování, přičemž mezery mezi jednotlivými žebry jsou dostatečně velké, že vylučují, aby tak staré dítě, jako byl poškozený, i v nezakrytých místech nemohlo končetinu bez komplikací prostrčit. Znalkyně navíc vyloučila, že by si zjištěná poranění mohl poškozený způsobit sám nebo že by ke zlomeninám mohlo dojít zaklíněním nožičky dítěte mezi příčkami postýlky. Z osteologického a endokrinologického vyšetření dítěte nebylo prokázáno nic, co by svědčilo pro chorobné změny kostní tkáně, které by vedly k zvýšené lámavosti jeho kostí, proto znalkyně dospěla k závěru, že tato poranění vznikla působením tupého násilí o velké intenzitě. Pokud jde o zlomeniny končetin, jde o tzv. syndrom „třeseného dítěte“, došlo k nim při velice prudkém pohybu dítěte, prudkým třesem, kdy dítě je drženo za hrudník nebo ruce, kterým dochází ke změnám na dolních končetinách. Je tu důležitá kinetická energie, tj. rychlost, jakou je třeseno, přičemž k takovým poraněním může dojít po třesení dítěte dospělou osobou nebo dorostence.
22. V žádném případě pak nelze akceptovat verzi obžalovaného, že poranění poškozenému způsobilo „zlo“ nebo nějaká nadpřirozená síla, kterou by bylo třeba eliminovat za pomoci exorcistů, ale jednoznačně je zřejmé, že šlo o dospělého člověka, když v bezprostředním okolí nezletilého poškozeného se v době činu nevyskytovala žádná osoba dospívající či v dorosteneckém věku. Nikdo ze slyšených svědků nebyl přímo přítomen situaci, při které došlo k některému ze zjištěných poranění. Je tak třeba pečlivě zkoumat výpovědi obžalovaného a svědkyně M. Š., kteří vypovídali k tomu, jak každý z nich nakládal s poškozeným a jak s ním nakládal druhý rodič. Pokud jde o obžalovaného, nelze pominout skutečnosti, že ještě před zahájením trestního stíhání ke svému nakládání s Š. uváděl skutečnosti odlišné od toho, jak vypovídal po sdělení obvinění. Byť tato jeho výpověď není procesně použitelná jako důkaz (a proto také tento důkaz nebyl v hlavním líčení prováděn), tento posun v jeho tvrzeních ve svůj prospěch, zvyšuje pochybnosti o pravdivosti a věrohodnosti jeho výpovědi. Naproti tomu výpovědi svědkyně M. Š. jsou po celé řízení konzistentní. Již při hospitalizaci dítěte a následně po celé trestní řízení uváděla, že opakovaně slyšela pláč syna v době, kdy ho uspával obžalovaný, tyto situace, kdy syn bolestivě plakal v přítomnosti obžalovaného, se opakovaly. Z velkého množství slyšených svědků byly v pravidelném a poměrně častém kontaktu s rodinou obžalovaného pouze svědkyně V. a P., které popsaly nejen vývoj soužití obou manželů, ale zejména chování obou rodičů k dětem tak, jak je při svých návštěvách vnímaly. Obě potvrdily výpověď svědkyně M. Š. v tom smyslu, že poškozený u obžalovaného silně plakal. Ostatní svědci zejména z řad příbuzných a známých obžalovaného, pak s nimi byli v kontaktu zcela ojediněle, víceméně pak čerpali z toho, co se dozvěděli od obžalovaného. Soud ovšem neakceptoval to zdůvodnění obžalovaného, že k radikálnímu omezení vztahů s jeho rodinou došlo na základě rozhodnutí manželky, neboť to zcela odporuje zjištěním ze znaleckých posudků, podle nichž má obžalovaný tendence k dominanci a k sebeprosazení, a jeho manželka je naopak submisivní, přizpůsobivá ve vztazích k druhým lidem. Lze tak jen těžko uvěřit tomu, že by to byla právě ona, která by diktovala obžalovanému, jak a kdy se stýkat s příbuznými, a že právě on by se takovému požadavku podrobil.

23. K závěru soudu, že to byl právě obžalovaný, kdo se násilného jednání na nezletilém Š. [redacted] dopustil, pak vede kromě svědeckých výpovědí matky nezletilého a výpovědí svědkyň V. [redacted] a P. [redacted] především zjištěný mechanismus vzniku poranění nezletilého. Šlo o velice prudký pohyb s nezletilým, prudké třesení, násilné uchopení dítěte. Takové jednání odpovídá při znaleckém vyšetření zjištěné osobnosti a reaktivitě obžalovaného, jehož osobnost je akcentovaná, emočně nestabilní, afektivně labilní, s rysy nevyzrálosti, se sníženou úrovní frustrační tolerance v zátěži, se sklonem k impulzivní a dráždivé reaktivitě. K frustraci obžalovaného a zvyšující se zátěži pak podle závěrů soudu vedla nejen skutečnost, že manželství s M. [redacted] uzavřel po velmi krátké známosti, ale že poměrně brzy se narodila nejprve dcera R. [redacted], a následně i syn Š. [redacted]. Nejenže obžalovanému vadilo, že se manželka věnovala dětem a ne jen jemu, jak o tom vypovídala svědkyně P. [redacted] i svědek O. [redacted], jehož obžalovaný vyhledal po narození syna a svěřil se mu s opadajícím zájmem manželky, ale vliv na jeho vztah k dětem mělo i vědomí, že není jejich biologickým otcem (obě děti byly počaty uměle po použití spermií od dárce, když se obžalovaný nechťel docházet do reprodukčního centra). O jeho vztahu k nezletilému Š. [redacted] pak svědčí i skutečnost, že jej ani nedoprovodil do zdravotnického zařízení, a že se opakovaně bez omluvy a bez vážného důvodu nedostavil k PhDr. H. [redacted], ačkoli mu nabídla dva termíny poté, co ji sám kontaktoval.
24. Soud také zohlednil, že poté, co svědkyně M. [redacted] Š. [redacted] zjistila poranění syna, vyhledala s ním odbornou zdravotnickou pomoc, a po zjištění rozsahu a stáří poranění nezletilého učinila kroky k tomu, aby zabránila kontaktu obžalovaného s poškozeným, a skutečně poté už nezletilý žádná obdobná zranění neutrpěl. Naproti tomu obžalovaný poškozeného do zdravotnického zařízení ani nedoprovodil, a byť v průběhu celého řízení deklaruje svůj zájem o obě děti, o zdravotní stav nezletilého. Postoj obžalovaného k celé věci a jeho vztah k manželce a dětem pak jen dokresluje v souladu s výše zjištěnými skutečnostmi výpověď svědkyně Mgr. K. [redacted], jejíž pomoc obžalovaný po odchodu manželky a dětí vyhledal. Z její výpovědi vyplývá, že při terapiích se obžalovaný zabýval především sám sebou, svými pocity, poranění syna a jeho hospitalizaci řešili jen zcela okrajově, aniž by je obžalovaný vzal jako možnou příčinu odchodu manželky s dětmi, byť k tomu došlo bezprostředně poté.
25. Závěr soud o tom, že obžalovaný je pachatelem nyní projednávaného skutku, je pak nepřímo podporován zjištěným posttraumatem u dcery R. [redacted], o němž vypovídaly svědkyně Mgr. K. [redacted] a PhDr. H. [redacted]. Nezletilá sice není s ohledem na svůj věk i vývojovou dysfázii v řečových dovednostech vypovídat, nicméně je schopna komunikovat a sdělovat. Vyjádřila zcela zřetelně svůj negativní postoj k mužům obecně a zejména k osobě otce. O jejím zhoršujícím se vztahu k obžalovanému a strachu z něj ještě před rozpadem manželství pak vypovídaly i svědkyně V. [redacted] a P. [redacted].
26. Soud má za to, že ani výpovědi matky a obou tet obžalovaného o tom, jak se choval k jiným dětem v rodině, nejsou v rozporu s uvedenými zjištěními. Je především třeba zmínit, že šlo o děti mnohem starší, než jsou R. [redacted] a především Š. [redacted], ale také skutečnost, že tyto děti obžalovaný hlídal nebo byl s nimi v kontaktu jen po určitou, časově omezenou dobu, po kterou nebyl vystaven dlouhodobému a trvalému stresu, a zejména, že tyto děti nebyly jeho konkurenty, tedy že po dobu, po kterou s nimi byl v kontaktu, neodváděly pozornost jiné osoby od obžalovaného, jako tomu bylo v případě dětí R. [redacted] a Š. [redacted], kterým se věnovala jejich matka, aniž by veškerou pozornost a péči dávala obžalovanému.
27. Soud neprovedl opakovaný výslech svědka M. [redacted] Ch. [redacted], jak byl navrhován obžalovaným, neboť takový důkaz považuje za nadbytečný. Svědek byl dostatečným způsobem vyslechnut jak v přípravném řízení, tak osobně v řízení před soudem především k okolnostem, za kterých přišel do kontaktu s obžalovaným a svědkyní Š. [redacted], k tomu, jakým způsobem probíhala příprava jejich sňatku, jakým způsobem s nimi v této

souvislosti pracoval. V rozhodné době však nebyl v kontaktu s obžalovaným ani s jeho rodinou, nezletilého Š. [REDAKCE] svědek vůbec neviděl. Obžalovaný jej vyhledal až poté, co byl nezletilý hospitalizován a zejména poté, co bylo zahájeno trestní stíhání. Soud rovněž zamítl návrh na provedení výslechu záznamem o sňatku obžalovaného s M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] ve vztahu k tomu, zda byl obžalovaný informován o zdravotním stavu své nastávající manželky před sňatkem, neboť takový důkaz je zcela irelevantní. K tomu je třeba poukázat na výpověď svědka M. [REDAKCE] Ch. [REDAKCE], který oba na uzavření sňatku připravoval a tyto skutečnosti s oběma projednával. Uvedl, že v rámci přípravy na manželství si snoubenci sdělují zdravotní stav, on se všemi snoubenci řeší, že je nutné uvést všechny chronické nemoci, závažné nemoci, ať už psychické nebo fyzické a že k tomu, zda je jim vzájemně znám zdravotní stav, se oba snoubenci vyjadřují do příslušného protokolu, zápisu k žádosti o církevní sňatek. Do tohoto formuláře se však nezakládají žádné lékařské zprávy, neuvádějí žádné diagnózy nebo konkrétní nemoci, kterými snoubenci trpí, ale jen a pouze vyjádření slovem „ano“ či „ne“, zda k seznámení se zdravotním stavem druhého došlo. Vzhledem k tomu, že kladně vyjádřené stanovisko je jednou z podmínek uzavření manželství, ať už církevního, tak i civilního, a bez toho by k uzavření manželství nedošlo, nelze očekávat, že by vyjádření v žádosti o uzavření sňatku obžalovaného se svědkyní M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] bylo jiné než kladné, přičemž z této písemnosti nelze ani zjistit, o jakých konkrétních nemocech se snoubenci vzájemně informovali. Z těchto důvodů považuje soud provedení takového důkazu za zcela nadbytečný.

28. Na základě shora uvedených důkazů má soud prokázáno, že obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť týral osobu, která byla v jeho péči, a takový čin spáchal zvláště surovým a trýznivým způsobem. V daném případě byl obětí týrání syn obžalovaného, dítě ve věku necelých šesti měsíců. Tak malé dítě na bolestivost utrpěných zranění, tj. zlomenin různých kostí v těle, reagovalo pláčem, a to při kontaktu s místy zlomenin či při pasivní zátěži zlomené končetiny po dobu asi dvou týdnů od vzniku zlomenin. Za zvláště surový způsob spáchání činu je v daném případě třeba považovat opakované prudké třesení s tělíčkem poškozeného, přičemž při prudkém pohybu dolních končetin směrem vzad docházelo ke zlomeninám nezralé kostní tkáně poškozeného. Pro naplnění znaku spáchání činu zvláště trýznivým způsobem je podle odborné literatury rozhodující, jakým způsobem prožívala týrání ze strany pachatele sama svěřená osoba. Intenzita prožitku je odvislá zejména od věku svěřené osoby, od její fyzické zdatnosti a její odolnosti, jakož i od jejího psychického stavu. V daném případě je za zvláště trýznivý způsob spáchání činu třeba považovat způsobení těžce snesitelné bolesti způsobením zlomeniny, přičemž bolesti byly dlouhodobé, několik týdnů trvající, jak vyplývá ze znaleckého posudku. Obžalovaný si přitom byl vědom skutečnosti, že má s poškozeným zacházet jemně a citlivě, ať už proto, že byl jeho druhým dítětem, ale především proto, že jeho matkou v tomto směru opakovaně poučován. Přesto s poškozeným manipuloval způsobem, na který poškozený reagoval pláčem, na jeho těle se objevily drobnější modřiny, a v případě posledního incidentu došlo k otoku pravé nohy poškozeného, což vedlo matku nezletilého k vyhledání lékařské péče a k následné hospitalizaci nezletilého, při které byl zjištěn celkový rozsah a stáří jednotlivých poranění. Soud má za to, že obžalovaný jednal přinejmenším v nepřímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tj. že nemusel vědět, že jde o zvláště surový nebo trýznivý způsob týrání, ač to vzhledem ke všem okolnostem činu, jakož i vlastní mentální dispozici vědět měl a mohl.
29. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 trestního zákoníku soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédl k chování obžalovaného po činu, jakož i k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, tedy zájmu společnosti na ochraně osob, které vzhledem ke svému věku jsou v péči nebo výchově jiných osob. Určován je způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou obžalovaného, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. V daném případě tak soud zohlednil velmi nízký věk nezletilého, kterému bylo v době činu necelých šest měsíců, přičemž v tomto věku je dítě zcela bezbranné a naprosto závislé na péči dospělých osob, které mu mají projevovat lásku a zajišťovat mu bezpečí, zohlednil také rozsah, závažnost a bolestivost poranění, která mu byla obžalovaným způsobena. Ve prospěch obžalovaného lze toliko přihlídnout k tomu, že je doposud netrestán a že nebyl projednáván pro přestupek. Soud rovněž vzal v úvahu dobu, která od spáchání činu uplynula, jakož i skutečnost, že obžalovaný již nežije v jedné domácnosti s poškozeným, tedy že nemůže dojít k opakování jeho jednání.

30. Když soud vzal v úvahu všechny shora rozvedené skutečnosti a všechny okolnosti případu, dospěl k závěru, že účelu trestu a nápravy obžalovaného lze dosáhnout uložením ještě výchovného trestného trestu, tj. trestu nespojeného s bezprostředním omezením jeho osobní svobody. Jako takový a všem okolnostem případu odpovídající pak soud zvolil podmíněně odložený trest odnětí svobody. Ten vyměřil lehce nad spodní hranici trestní sazby stanovené pro § 198 odst. 2 trestního zákoníku, za který lze uložit trest odnětí svobody na dvě léta až na osm let, tedy trest ve výši 30 měsíců, který je pro nápravu obžalovaného nezbytný a zároveň dostačující. Jeho výkon pak podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 4 let. Délka zkušební doby byla stanovena již v druhé polovině zákonného rozpětí nejen s ohledem na výměru uloženého trestu, ale také především s ohledem na charakter a závažnost činu, za který je trest ukládán, jakož vzhledem k osobě, zjištěné osobnosti a poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu životu i prostředí, v kterém žije a pracuje. V průběhu zkušební doby musí obžalovaný svým řádným životem prokázat, že se napravil, nesmí se dopustit trestného činu ani přestupku, aby soud po jejím uplynutí mohl rozhodnout o tom, že se osvědčil. V opačném případě může soud rozhodnout, a to již během zkušební doby, že uložený trest odnětí svobody vykoná.

31. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody připojila Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, která požaduje nahradit škodu, která jí vznikla vynaložením nákladů na zdravotní péči poškozeného § ██████████ § ██████████, který je pojištěncem této zdravotní pojišťovny. Provedeným dokazováním bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že požadavek na náhradu škody je důvodný. Škoda této poškozené vznikla a vznikla jí v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, který nezletilému § ██████████ § ██████████ způsobil poranění, jejichž léčení zdravotní pojišťovna příslušnému zdravotnickému zařízení uhradila. Pochybností nejsou ani o výši způsobené škody, jejíž rozsah a jednotlivé úkony zdravotní péče poškozená podrobně vyčíslila a doložila. Soud proto podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému, aby poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky nahradil škodu ve výši 52 605 Kč, a to včetně úroku z prodlení jdoucího ode dne právní moci rozsudku ve výši, která podle § 2 nařízení vlády č. 351/2016 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, která odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve třech vyhotoveních do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného stejnopisu ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Odvolání nemohou účinně podat ti, kdož se jej výslovně vzdali.

Kladno 11. srpna 2022

Mgr. Ladislava Lužanová, v.r.
předsedkyně senátu